

[Asger Jensen.]

fra det store socialdemokrati, hvad der jo her blev givet udtryk for, så er jeg sikker på, at man kan nå frem til noget godt i socialreformkommissionen.

Jeg skal anbefale at stemme for de ændringsforslag, der er stillet af ministeren og tiltrådt af udvalget, og jeg skal ingen bemærkninger gøre om de 4 konsekvenslovsforslag.

Hanne Reintoft: Det er ikke et helt enigt udvalgte, der indstiller dette lovforslag til videre behandling. Der er vel også store og principielle divergenser i de forskellige partiers holdning til denne lovgivnings idé og retningslinje, måske endda større, end betænkningen viser. Dette skyldes måske, at lovforslaget i ordets egentlige forstand er et snævert lovforslag. Bevillingerne er for små, de befolkningsgrupper, der skal have den hjælp, lovforslaget omfatter, er i flere tilfælde også for små, og vi må se i øjnene, at vi, når vi vedtager lovforslaget, ikke foretager en tilbundsående løsning af de problemer, der er omhandlet i lovforslaget. Når SF alligevel kan støtte lovforslaget, er det, fordi vi i det ser begyndelsen til noget rigtigt.

Vi kan ganske klart støtte den tanke, at børnetilskud udbetales som et almindeligt, generelt tilskud til hver familie og holdes uden for skatteoprævningen, også således at det ikke længere kan tilbageholdes ved skatterestance. Vi håber, at det heller ikke kan modregnes i andre offentlige ydelser, f. eks. i perioder, hvor folk er henvist til at søge offentlig hjælp.

Jeg vil i den forbindelse gerne spørge ministeren ganske konkret: efter den nylig vedtagne ændring i forsorgslovens § 58 kan arbejdsløse med store forsørgerbyrder få suppleret deres understøttelse, idet man erkender at disse forsørgere efter den nye lov om arbejdsløshedsunderstøttelse i visse tilfælde kan være ringere stillet end efter den gamle lov. Er der nu risiko for, at denne ekstra ydelse „modregnes“ i børnetilskuddene?

Der har været en del diskussion om, hvorledes børnetilskuddet skal udbetales. Man er blevet stående ved, at det skal udbetales til moderen; det er vi tilfredse med, og vi har allerede foreslået det, da lovforslaget blev fremsat første gang.

§ 3 i dette lovforslag har, som hr. Asger Jensen også har været inde på, været genstand for megen diskussion. Dens idé er, at der til to lavtlønsgrupper, nemlig enlige forsørgere og invalide- og folkepensionister, kan ydes et supplerende tilskud. Det ekstra tilskud, der ydes, er særdeles ringe, og vi må se i øjnene, at det kun betyder en mikroskopisk forbedring i en i forvejen streng tilværelse. I SF havde vi dels meget gerne set, at denne øgede hjælp blev større, betydelig større — vi kan ikke være vor restfattigdom bekendt — dels havde vi meget gerne set den udvidet også til at omfatte andre lavtlønsgrupper. Vi ved fra flere undersøgelser, at den lavtlønnede arbejder med flere børn har en lige så ringe levestandard som f. eks. flere af pensionisterne. Når vi har afholdt os fra at stille ændringsforslag, skyldes det, at vi har måttet bøje os for, at man ikke for øjeblikket fra regeringens side kan, eller skal vi hellere sige vil, skaffe penge hertil, og videre skyldes det den betænkelighed, som også vi nærer ved tilskudsberegningen ud fra den skattepligtige indkomst. Det er vist erkendt fra mange sider, at det kan give en uretfærdig fordeling, og vi har accepteret, at et udvalg i skattedepartementet arbejder med problemet. Men jeg vil gerne understrege, at SF stoler på og regner det for nødvendigt, at hjælpen snarest udvides.

Moderskabsydelsen har været genstand for en del polemik. Ydelsen er ringe. De velstillede må antagelig tilbagebetale det meste af den i skat, de mindre velstillede får reelt ikke meget større ydelser end før, når den særlige mælkehjælp og måske også mødrehjælpens spædbørnsudstyr falder bort. Nu vil vi selvfølgelig i SF til enhver tid foretrække kontante pengeydelse fremfor naturalydelse, der må betragtes som en absolut forældet form for hjælp. Moderskabsydelsen er nok for ringe, men den er i princippet rigtig. Lige så vel som socialpolitik ikke for ofte skal bruges til indkomstfordeling på tværs i vort samfund fra indkomstlag til indkomstlag — det kan gøres meget bedre over den økonomiske politik — lige så velegnet er socialpolitikken til at skabe en vis indkomstfordeling over det enkelte menneskes liv, så man lettes i de år, hvor man har de store forsørgerbyrder.

Et konservativt medlem har taget sær-